

KARIN HORVÁTHOVÁ

PRELOMENIE L'ADOV

Karin Horváthová
PRELOMENIE ĽADOV

PRELOMENIE L'ADOV

KARIN HORVÁTHOVÁ

aurora

Vydalo Vydavateľstvo AURORA, spol. s r. o.,
v Bratislave v roku 2025.

Číslo publikácie 37.

Jazyková redakcia Albert Lučanský
Jazyková korektúra Zuzana Šmatláková
Jazyková korektúra Mária Pavlígová
Odborná redakcia Mária Koscelníková
Zodpovedný redaktor Matúš Mládek
Technická redakcia Ivana Mládeková

Dizajn obálky Matúš Mládek
Obrázok na obálke bol vytvorený
s pomocou umelej inteligencie.
Sadzba Samuel Ryba – Design Ryba

Tlač Těšínské papírny, s.r.o., Český Těšín

Prvé vydanie

Copyright © 2025 Karin Horváthová

Slovak edition © Vydavateľstvo Aurora 2025

Kniha ISBN 978-80-8250-118-9
eBook ISBN 978-80-8250-119-6

Venujem všem hokejovým fanúšičkám

ZÁPAS: CAROLINA TORNADES VS BOSTON THUNDERS

1 : 2 (0 : 0) (1 : 1) (0 : 1)

„Všetci sme dnes očakávali vyrovnaný zápas, Matthew, ale na domácich je vidieť nervozitu. Je jasné, že na to maximálne tlačia. Poviem ti, majú tu obrovskú podporu. Štadión je naplnený, *fanúšikovia* burácajú a povzbudzujú svojich, aby aspoň vyrovnali.“

„Nuž, neviem, neviem, Dempsey, za posledné štyri minúty sa len ťažko dostali zo svojho obranného pásma a navyše už začínajú byť hráči z toľkého bránenia unavení. Tréner teraz volí kratšie striedania, ale mám dojem, že to nie je príliš efektívne...“

„Počkaj, počkaj... teraz to začína byť zaujímavé. Páni, no len sa pozerajte, ako sa Anderle zvrtol okolo zarazeného Wesleyho. Ten proti nemu nemal šancu a už sa mu tam otvára spoluhráč Carlssen.“

„Mám dojem, že on na neho pôjde sám. Nevyzerá, že by sa chystal prihrať svojmu spoluhráčovi. No, chce by som teraz stáť blízko Wesleyho. Ako ho poznáme, určite musí nadávať ako pohan.“

„Nerozumel si trochu s pukom, ale nenechal sa oň pripraviť. Pozrite sa naňho, Anderle bol takmer celý čas v zápase neviditeľný, ale v týchto posledných minútach mu hokej chutí. Poľahky sa zbaví jedného *Bostončana*, mám dojem, že to bol Levi, brankár sa mu tam trochu vyklonil a chystá sa strieľať z prvej. No to nie!“

„Toto sa Anderlemu nebude páčiť. Vyzeralo to ako jedna z tých šanci, ktoré sa mu predtým vždy podarili premeniť. Levi ho však zahákoval svojou hokejkou. Rozhodcovia to hneď pískajú. Myslím si, že by z toho mohlo byť aj trestné strieľanie. Čo povieš, Matthew?“

„Za iných okolností áno. To by sa však Anderle nemohol na Leviho vrhnúť a pozdraviť mu tvár svojou pravačkou. Vôbec to nevyzerá pekne. Zdá sa, že sa z toho stala kolektívna šarvátka. Ktosi sa ho tam snaží odtrhnúť od chudáka Leviho, ktorý sa vôbec nebráni. Hráč s číslom 69 mu nič nedaruje. Tlčie doňho hlava-nehlava ako do boxovacieho vreca.“

„Toto bude určite na predčasný výlet do šatne. Vidíte, o tomto hovorím. Ten chlapec má horúcu hlavu. V každom dôležitom zápase takto vybuchne a ja už v ňom, popravde, nevidím tú draftovú nádej, ktorá sa pridala k *Tornádam* pred piatimi rokmi.“

„Áno, rozhodca nám to teraz potvrdzuje. Anderle ide preč z ľadu. Uvidíme, či ho postretne nejaké disciplinárne konanie. Avšak určite trénerovi a svojim spoluhráčom pripravil ťažké chvíle. Teraz som zvedavý, ako sa to skončí s tým zákrokom. Po tých úderoch to vyzerá, že Levi popuťuje tiež preč z ľadu, no namiesto trestnej lavice to bude priamo na ošetrovňu.“

1:0

SEVERÍN

Teraz

Dal som si studenú sprchu a ten sprostý zápas som nedopozeral do konca, lebo by som sa v návale zlosti vrátil na ľad a hlupákovi Levimu spôsobil nielen otras mozgu, ale rovno mu zlámal všetky kosti v tele.

Odchytilo si ma niekoľko novinárov, ktorí boli besní po nejakej senzácii. S horúcou hlavou som možno povedal aj to, čo som nemal.

Nepríčetne pobehujem po šatni, keď začujem nervózne a hlasité šomranie svojich spoluhráčov.

Buď okolo mňa prejdú bez povšimnutia, alebo si nahlas odplujú tak, aby som to počul aj videl. Prehrali sme štvrtý zápas v rade a aj ja mám z toho nervy v háji. Boli by sme to uhrali aspoň na jeden bod, keby nebolo toho pridrbaného dementa.

Ron Carlssen, alebo tu všetkými prezývaný Ronie, sa ku mne prikradne so spotenou tvárou a zhodí si z hlavy prilbu. „Mohol si byť jemnejší,“ prehodí a mierne agresívne do mňa štuchne, čo je náš vlastný spôsob dohovárania sa, a prevlečie si cez hlavu červeno-čierno-biely dres s logom nášho klubu na hrudi. Hodí ho do koša na špinavú bielizeň a posadí sa na svoje miesto.

„Vieš, že nemohol,“ precedím cez zuby. Stále sa mi do žíl pumpuje adrenalín. Neobstojím na jednom mieste. Vylúčili

ma z ľadu, obrali ma o drahocenné sekundy a nemal som ani príležitosť zasiahnuť bránu. Do hája so skurveným Levim!

„Fajn, tak ti ďakujeme. Z tribúny nám budeš sakrament-sky užitočný, Sever,“ zdôrazní moju prezývku tým svojim tvrdým švédskym prízvukom a ja tvrdo zatnem sánku.

„Nabudúce si radšej strč vtáka do huby, než na mňa prehovoriš,“ vychrstnem mu naštvane do tváre a zatnúť ruky do pästí sa pretlačím cestou cez spotené telá von zo smradľavej šatne, lebo nemám náladu na žiadne uštipačné poznámky, ktorým sa aj tak nevyhnem.

Nestihnem vyjsť von bez toho, aby som sa nezrazil s jedným zo svojich uponáhľaných spoluhráčov, ktorý mi položí ruku na plece a zastaví ma. „Vďakabohu za tvoju chladnú hlavu, Anderle,“ rypne si do mňa. Je to náš kapitán Kevin Lee, ktorý si od nás vyslúžil prezývku *Bruce Lee*. Patrí medzi najstarších v kádri, pôsobí v NHL už desiatu sezónu a aj ja sám k nemu prechovávam rešpekt. Momentálne mám však v sebe toľko zlosti, že by sa do mňa radšej nemal navázať. „Tréner ťa chce vidieť pred tým, ako odtiaľto vypadneš. Zajtra na tréningu sa porozprávame. Dnes to nedávam a namiesto tvojho ksichtu si doprajem milovanie so svojou manželkou,“ zažartuje s úmyslom zlepšiť mi náladu.

Väčšinou nás dokáže vždy dostať do laty. Možno aj vďaka nemu medzi spoluhráčmi nikdy nevznikli väčšie rozbroje. Vedie nás správnym smerom. Po odchode veterána Muraya pred dvomi rokmi sme všetci súhlasili s tým, že práve on by sa mal stať kapitánom.

„Nepočká to do zajtra?“ snažím sa s ním dohodnúť.

Prefíkane sa zaškerí. „Nie, Anderle, po zápase som vždy nadržaný. Veď to poznáš,“ rozhodí rukami vo vzduchu, pričom v jednej stále drží svoju hokejku.

Potrasiem nad ním znechutene hlavou. Prinajmenšom je jediný, kto nemá po dnešnom zápase chuť oplieskať mi

hlavu o stenu. „Myslel som to s trénerom. Svoj ľubostný život si nechaj pre seba. Bože, *Lee*,“ odvrknem zhnusene a on ma mokrou rukou potľapká po pleci. Vpredu mu chýba jeden zub. Prišiel oň ešte minulú sezónu a dá si ho spraviť len pod podmienkou, že vyhráme *Stanley Cup*.

Momentálne sa to zdá na míle vzdialené, keďže sme na samom chvoste tabuľky a zbierame jednu prehru za druhou. Nedá sa mu uprieť optimizmus.

Keď sa na vás *Lee* usmeje, pôsobí ako 190-centimetrový štrbavý obor s mierne zastrašujúcim pohľadom, ktorý vo vás vzbudí hrôzu v prípade, že s ním nemáte osobnú skúsenosť. Naozaj nie je niekým, koho by som si chcel pohnevať. V zápale boja mi ale vždy vyfučí z hlavy, koho si chcem a koho nechcem postaviť na svoju stranu.

Chcem len jednoducho skórovať. Vyhrať zápas a doniesť trofej domov na Slovensko.

Neznie to komplikovane. No je to *kurevsky* komplikované.

„Čím skôr za ním pôjdeš, tým skôr to budeš mať z krku. Zajtra sa vidíme,“ dodá a už sa so mnou nezdržiava, priplichtí sa medzi vyzliekajúce sa postavy a ja sa zvrtnem na odchod. Čo odo mňa Colton môže požadovať po zápase? Zvyčajne riešime veci s chladnou hlavou.

Blížim sa k jeho kancelárii, keďže sme na domácom ľade. Zorientoval by som sa tu už aj poslepiačky. Za mnou sa vypínajú svetlá, navôkol pobehuje niekoľko upratovačiek s umývacími vozíkmi. Z Coltonových dvier ktosi vychádza.

Dvere sú otvorené, vstúpim teda dnu a zazriem ho sedieť za stolom. Má na ňom zapnutú lampu, porozhadzované papiere a z hlavy si stiahne svoju ošúchanú šiltovku, ktorú vraj nosí pre šťastie počas každého domáceho zápasu. Dostal ju ešte v čase, keď bol sám jedným z *Tornád*, a ja si pamätám, ako som ho v detstve obdivoval.

„Tréner,“ ohlásim sa a on na mňa uprie nečitateľný pohľad.

„Podľa všetkého ťa vylúčia na tri zápasy. Rieši to vedenie. Zajtra ťa tu chcem vidieť pred piatou,“ začne hovoriť a ani sa na mňa nepozrie. Cítim sa ako nevychované decko, ktoré vyviedlo nejakú chujovinu.

Tréningy mávame pred siedmou. „Ale, tréner,“ chystám sa niečo povedať, no on ma hladko umlčí.

„Dohovoril som. Dneska si už s tebou nemám čo povedať. Vyspi sa a nemeškaj,“ odsekne a ja ho ďalej nepresviedčam. Pred *Leeom* máme všetci rešpekt, ale väčšinou nás berie rovnocenne. Colton je stará škola. Neznesie, keď vyvedieme nejakú hovadinu, a ja mám toho na rováši očividne viac než dosť.

Nemá cenu sa s ním handrkovať. A ako sa poznám, pravdepodobne by som sa rozčúľil natoľko, že by som mu poriadne vyčistil žalúdok a potom by som vystrelil von ako raketa.

Kráčam smerom von zo štadióna, no v polovici cesty k autu sa aj tak zvrtnem a vrátim sa nazad do jeho kancelárie.

Už si balí svoje veci a chystá sa vypnúť lampu, keď ma prekvapený zazrie. „Nasralo ma, že ma obral o čistú šancu. Videl si to, mohol som vyrovať. Mal som to na hokejke. Dnes sme to mohli vyhrať, Colton,“ oslovím ho po mene, hoci v šatni máme skôr zaužívané oslovovať ho *tréner*.

Pozrie na mňa očami, okolo ktorých má mnoho vrások, a poškriabe sa na nose. „Musíš ešte poriadne dospieť, Anderle. Hokej nie je o *mohli, mohol...* na to sa proste nehrá. Buď dáš gól a preniesieš sa cez to, keď sa ti to nepodari, alebo sa zahráš na nafúkaného individualistu a stoj čo stoj si budeš hájiť vlastnú pozíciu. Aj za cenu toho, že prehráš zápas celému tímu,“ prihovori sa mi zmierlivým tónom. Na ľade na nás občas zvykne zvýšiť hlas, ale väčšinou ku všetkému pristupuje s pokojom.

Poškriabem sa na strnisku. Je mi jasné, z čoho ma obviňuje. „Všetko, čo na ľade robím, robím pre tím,“ zdôrazním

a bok po boku prejdeme cez zažínajúce sa svetlá haly až na vonkajšie parkovisko. Stretneme niekoľkých spoluhráčov, ktorí nás pozdravia, pričom ich nevraživosť ku mne pomaly prechádza. Niežeby sme sa na seba dokázali dlho hnevať.

„Tak si spolu budeme musieť prejsť princípy rozloženia síl, Anderle. Dobrú noc,“ popraje mi a nastúpi do svojho pohodlného čierneho sedanu. Neujde mi tón jeho hlasu a zasadí mi tým chrobáka do hlavy.

V hokeji je jasne dané, že niekto musí aj prehrať. Zápas sa nemôže skončiť bez víťaza a porazeného. Akurát ma šťve, kto si dnes odnáša titul najväčšieho *lúzera*. Kopnem do kameňa pred sebou a nahlas zanádam, zatiaľ čo predomnou zastane biely športiak a hlasno zatrubí.

Oslepí ma svojimi svetlometmi a ja si uvedomím, komu toto auto patrí. Zdvihnem ruku pred seba a ukážem Roniemu prostredník. Vráti mi to a v sekunde ho niet. Na domáce zápasy chodíme na svojich autách. Škoda, že toto je jeden z tých, ktoré sa posrali.

Nasadnem a zapnem motor. Dnes v noci nezaspím. Mnohí by si mysleli, že po niekoľkohodinovom korčuľovaní bude človek unavený na šrot, ale nie je to pravda. Som nabudený a okrem toho budem neustále myslieť na to, že sme prehrali.

Predtým

„Mohli sme vyhrať medailu na olympiáde. Chápeš to. Toto je najhorší deň môjho života,“ skonštatujem ľútostivo a ľahnem si na koberec. Mám slzy v očiach. Prehrali sme 3 : 5. Boli sme tak blízko bronzovej medaily.

Andrej si ľahne dolu ku mne, pre časový posun vo Vancouveri sme nešli ani spať. S chalanmi z tímu sme sa dohodli, že zápas budeme pozerieť spoločne, ale nakoniec nám rodičia nedovolili byť tak neskoro vonku. Preto sme sa s Andrejom rozhodli, že to budeme sledovať u nich.

Vonku je stále tma a nám sa vôbec nechce spať. Naše idoly *Demitra*, *Šatan*, *Chára* a aj tí ostatní na ľade sa mohli postarať o najkrajšiu športovú udalosť roka. Mohli sme mať tretie miesto, no nakoniec sme skončili štvrtí.

Obaja hľadíme na obrazovku so slzami v očiach, zatiaľ čo sa k nám prikradne Andrejova mladšia sestra Nina. „Ty prečo nespíš?“ pýta sa jej brat, pričom si pretiera oči rukami. Nina nemusí vidieť, že tu obaja smoklíme. Zajtra by to vytárala celej škole.

„Nemôžem, keď tu vy dvaja v kuse vzdycháte,“ zamračí sa a aj ona si pretre unavené oči. Ich rodičia spia, takže všetci traja šepkáme. Nina si nás prezerá, potom sa pozrie na obrazovku a vtesná sa medzi nás.

S nevôľou jej medzi nami urobíme priestor. Vďaka nej sem nerád chodím. Vždy nás vyrušuje a kladie milión otázok. „Prehrali sme?“ spýta sa tak ľahostajne, až ma tým rozčúli.

„Nemáme medaily, ale aj tak sme víťazi,“ odpovie jej Andrej a ona sa ešte viac zamračí.

Vyvrátim oči dohora, mám chuť poslať ju naspäť do postele. „To ťažko. Veď tam hovoria, že medailu nevyhrali,“ komentuje a ja potlačím vzdychnutie.

„Je to najúspešnejšia olympiáda v dejinách slovenského hokeja,“ poučím ju dôležito.

Zahryzne si do pery, zatiaľ čo ja dúfam, že nevysloví ďalšiu hlúposť. „Vy dvaja hráte hokej. Tiež budete hrať na olympiáde?“ spýta sa.

S Andrejom sa na seba naraz pozrieme. „Čo povieš, *Juh*, budeme raz hrať na olympiáde?“ oslovím ho prezývku, ktorou ho voláme v našom klube. Obaja máme len desať rokov, hokej milujeme a chceme hrať veľmi dlho.

„Sever, my dvaja strelíme víťazný gól!“ predpovedá entuziasticky. Zasnene si predstavím tú scénu. Ja v modro-bielom

so znakom Slovenskej republiky na hrudi, ako hrám pred toľkými divákmi.

Z tej predstavy ma vytrhne Ninin dobiedzavý smiech. „Haha, Aďo, ale ako môžete obaja streliť jeden gól?“ nejde jej do hlavy. Je od nás o dva roky mladšia a hokej jej nič nehovorí.

O niekoľko mesiacov sa z nej však stane naša najväčšia fanúšička. A pre mňa možno aj niečo viac. To som však vtedy ešte netušil. Vnímal som ju iba ako otravnú malú sestru môjho najlepšieho kamaráta.

2:0

SEVERÍN

Teraz

Celú noc som nespal. A teraz sú štyri a zvoní mi ten pridrbaný budík. Prekryjem si hlavu vankúšom a nahlas zastonám. Cítim každý sval na tele a ledva sa vyterigám z postele.

Je to Coltonov trest. Načo by po mne ziapal, radšej mi vybaví individuálny tréning na svitaní, počas ktorého si zoderiem zadok a budem chrčať ako senilný dedo na prístrojoch.

Narýchlo na seba niečo natiahnem, nasadím si na oči slnečné okuliare a nastúpim do výťahu. Pozdravím dole recepčného, ktorý mi kývne hlavou, a nasadnem do auta, riadiac sa autopilotom. Striasa ma od zimy a zívam na každej červenej, ktorá sa objaví na semafore.

Zastanem pred naším štadiónom a zakloním hlavu dozadu. Som grogy a bolí ma celé telo. Akoby bolo celé dolámané. Napriek tomu zaparkujem, vyjdem von a rezko vykročím. Bol som naučený bojovať proti bolesti. V skutočnosti sa však treba riadiť oným povestným – *Čo ťa nezabije, to ťa posilní.*

Dovalím sa do prázdnej haly, v ktorej počuť len moje kroky a šušťavý zvuk ľadu, respektíve trenia nožov o jeho povrch. Kráčam bližšie, stiahnem si z očí okuliare dolu na nos a obzerám si Coltona, ako si prekorčuľuje cestu k mantinelu na mojej strane.

Otvorí predou mnou nízke dvierka, zatiaľ čo ja nechápavo postávam na mieste. „Zahráme si hru jeden na jedného?“ navrhuje mi. Nejde mi do hlavy, kde sa v ňom o takomto čase berie toľko energie. Okrem toho, toto nie je bežný pozápasový tréning.

„Ufahuješ si zo mňa?“ poviem, pretože mi napadne, že ma len skúša.

„Vôbec nie. Chcem si s tebou zahrať,“ trvá na svojom. Stále netuším, o čo mu ide. Zvyčajne sa nezapája do hry a nenavrhuje takéto chujoviny. O pár mesiacov má šesťdesiatku a pravdepodobne mu z toho začína prepínať. „Tak budeš tam stáť, alebo sa dáme do práce?“ vyzýva ma znovu.

Je mi jasné, že ma provokuje, a nemám šajnu, čo tým mieni docieľiť. Som na sračky zo včerajšieho zápasu a pravdepodobne budem mimo ďalšie tri zápasy, takže nemám chuť na jeho srandičky.

„Idem sa prezliecť,“ neochotne precedím pomedzi zuby a zamierim do šatní, kde na seba naučeným spôsobom navlečiem výstroj. Oblepím si hokejku, aj keď som to zozачiatku nerobil, a prefacekám sa, aby ma konečne prešla únava.

Vstúpim na ľad, horné svetlá sa rozsvietia, tribúny sú však prázdne. Na rozdiel od večera, keď tu bola hlava na hlave, je tu dnes mŕtvo. Colton mi ukáže puk, postavíme sa na stredovú čiaru a on rozohrá. Oberie ma rýchlo, preklúčkuje si cestu okolo mňa a strelí do prázdnej.

„O čo ti ide, Colton?“ zamrmlam si popod nos, keď sa tréner teší z darovaného gólu. Rozhodím rukami. „Obyčajné šťastie. Nebol som pripravený,“ reagujem podráždene a on sa zachechce. Zabudol som na svoj rituál, ale teoreticky toto nie je skutočný zápas.

Colton ma z niečoho skúša a ja neviem prísť na to, z čoho presne. Akurát mi je ľúto, že som jediný z tímu, kto si toto tu s ním musí dnes pretrpieť.

Nereaguje na moje slová, namiesto toho znovu rozohrá. Puk si tentoraz vezmem pod svoju réžiu, príčne mi k zaoblenému koncu hokejky a rútim sa s ním vpred, no on mi ho zakrátko vypichne a razí si cestu k bráne.

Vystrčím hokejku a zahákujem ho. A v tej chvíli zastane. Zaraz, akoby ho hra omrzela, sa na puk vykašle a nechá si ho ujsť, pričom sa za ním ani neobzrie. „Toto je tvoj spôsob hrania? Hráš ako prasa, Anderle!“ vysloví nahlas, až to v celej hale zaduní. Normálne sa scvrknem, lebo sa mi nepozdáva tón jeho hlasu a tiež ani to, čo hovorí.

„Bránil som. Nebudem tolerovať, keď ma niekto oberie o puk,“ vykladám mu, no opäť sa vo mne začne prebúdzat hnev.

„Toto nie je čistý spôsob bránenia a ty to vieš. Rozumieš, že sa týmto pripravuješ o minúty na ľade?“ zvolá a nečaká na odpoveď. „To, čo si včera predviedol na Levim, bol hnus. Nemôžeš sa donekonečna nechávať takto vyviesť z miery. Všetci to vidia, Severín,“ osloví ma po mene a mne sa napne hrud'. V žilách mi buble rozhorčenie. Nechcem to počúvať. „Máš zmluvu do konca sezóny. Rozhodni sa, či chceš byť ďalej súčasťou tímu. A rozhodnutie je len na tebe,“ dopovie a bez ďalších slov odkorčuľuje z ľadu.

Treba mu uznať, že herecké vlohy stihol pochytiť od svojej slávnejšej manželky, známej seriálovej herečky. Nemusí mi pripomínať, že sa mi končí zmluva. Doriti, viem to! Som pod veľkým tlakom. Šnúra niekoľkých prehier v rade však nie je iba moja vina.

Niečo sa vo mne po jeho slovách zlomí. Naberiem druhý dych, adrenalín sa mi preženie celým telom a začnem robiť to, čo milujem najviac na svete. Jednoducho len korčuľujem, užívajúc si svišťanie ľadu pod korčuľami.

Zopakujem si tréningy z dorastu a juniorky. Spomeniem si, ako sme sa neúnavne učili techniku korčuľovania vzad

a vpred, nacvičovali všetky druhy strelby a prihrávok, vedenie puku a klamanie telom, ktoré sa mi mnohokrát vyplátilo.

Neúnavne korčuľujem, pálim do prázdnej bránky, tie góly mi však neprinášajú zadosťučinenie. Keď v nej nie je brankár so svojou lapačkou, nemá to žiaden význam. No aj napriek tomu bezcieľne korčuľujem, hlavou mi vrtajú dotieravé myšlienky a najvýraznejšia je: *Čo ak si tu vôbec nezaslúžiš byť? Existuje milión hokejistov, ktorí by sa radi videli na tvojom mieste. Možno NHL nie je pre teba. Nepatríš sem.*

„No tak, Anderle. Mieniš tam dnes zapustiť korene?“ prebudí ma z rozjímania Coltonov chladný a stoický hlas. Otočím sa za seba. Myslel som si, že odišiel. Po celý čas tu stál. Stiahnem si z hlavy prilbu, pot mi steká z čela do očí a úst. Utriem si ho chrbtom ruky a sťažka dýchajúc si ho prezerám. Vidím správne, že má na perách úškrn? Chcel ma vyprovokovať a stopercentne sa mu to podarilo. „Raňajkoval si vôbec? A napi sa. Nemienim byť zodpovedný za tvoje dehydrovanie,“ vysloví a zmizne za rohom.

Prebudené svaly a šlachy si pýtajú viac. Nemôžem len tak zísť dole, to by bolelo ešte viac. Dám si pár rozohrievacích kôl a zídem do šatne, premočený až do nitky. Odfukujem si z očí vlasy, ktoré mi padajú do tváre, a doprajem si rýchlu studenú sprchu.

Prezlečím sa a skontrolujem si mobil. Bol som na ľade skoro dve hodiny. O niekoľko minút sa dovalia aj spoluhráči. Včerajší zápas už nikto riešiť nebude. Všetci sa sústredíme na ten zajtraší. Akurát je jasné, že ja nebudem figurovať na súpiske.

Mierim do jedálne, kým za sebou nezačujem svoje meno vyslovené ženským hlasom. Občas sa stáva, že ma zastaví nejaká zo zamestnankýň štadióna, pýtajúc si autogram pre svojho syna. Síce nemám náladu, ale spomalím a otočím sa k nej.

Hm, táto musela mať dieťa buď veľmi mladá, alebo nechce autogram pre syna, ale pre seba. Zbežne si ju prezriem a musím zhodnotiť, že sa mi páči, čo vidím pred sebou. Oblé krivky, plné prsia a otvárajúce sa ústa, z ktorých vychádzajú slová, ale ja netušim aké. Musím sa priznať, že som stratil pozornosť, pretože mi pripadá sexi. Preto improvizujem. „Iste, podpíšem sa vám, kamkoľvek si zažiadate,“ vyčarujem úsmev a dúfam, že rozumie po anglicky.

Spozorujem, ako sa zamračí. „Nikam sa mi podpisovať nebudete,“ odmietne, „som Delilah Sánchez. Vaša nová mentálna koučka,“ predstaví sa mi. Teraz sa pre zmenu na túto ani nie meter šesťdesiat vysokú ženu s tmavými dlhými vlasmi zamračím ja.

„Prosím, čože ste moja nová?“ požiadam ju, aby mi to zopakovala, hoci som ju počul veľmi zreteľne.

„Dozriem na to, aby ste zo seba vydali maximum,“ odpovie mi. Je to Latinskoameričanka. Neujde mi jej mäkký prízvuk, a hoci by som ju rád videl ležať v svojej posteli, ani náhodou sa mi nepozdáva, čo mi tu vykladá.

„Dobre, volám ochranku. Už som sa raz stretol so stalkerkou, ktorá mi do prilby nejakým spôsobom prepašovala svoje nohavičky,“ mumlem si sám pre seba a odchádzam. Ona mi je však v päťách.

Dobehne ma a zastane si predom mňa, pričom mi ukazuje svoj preukaz zavesený na šnúrke okolo krku. Skutočne tam má meno, akým sa mi predstavila, a pri ňom popis *mental couch*. To sa mi hádam sníva. Bezhlava sa vyrútim smerom do jedálne, očami skenujem stoličky, snažiac sa nájsť Coltona medzi raňajkujúcimi spoluhráčmi, ktorí ma zdravia kývnutím hlavy.

Keď ho konečne nájdem, vypočodujem k nemu a sadnem si oproti. „Tak mentálna koučka? Ufahuješ si zo mňa, Colton?“ vyprsknem od hnevu, zatiaľ čo on ďalej nenadchnuto prežúva svoju omeletu.

Predtým

Už tretíkrát v tomto týždni trénujeme na ľade, máme päťnásť a sme vyčerpaní, ale ani jeden z nás sa nevzdáva. Vidím na Andrejovi, aký je vždy nadšený, keď si obliekame svoje dresy s číslami 7 a 5. Anderle a Juhaniak. Sme najužitočnejší hráči ligy. Tvrdo drieme a sme nadšení, keď sa jednému z nás podarí streliť gól.

A aj keď Nina príliš nerozumie hokeju, vždy je na tribúne, drží ten najväčší transparent, ktorý sama vyrobila, a vykrikuje naše mená, ktoré počuť najhlasnejšie zo všetkých. Chodí na takmer všetky naše tréningy, robí si tu úlohy a podporuje nás na zápasoch.

„Juh, Sever, pozrite sa na mňa!“ vyzve nás tréner, keďže som práve zamával Nine a ona mi venovala jeden zo svojich najčarovnejších úsmevov. Netuším, prečo mi tak hlúpo tlčie srdce vždy, keď sa na mňa takto usmieva. Opýtal by som sa Andreja, ale ide o jeho sestru a nestojím o hádky. Obaja už naplno venujeme svoju pozornosť trénerovi. „Na zajtrajší zápas sem prídu skauti zo zahraničných líg. Musíme vyhrať, no tiež nezabúdajte na to, že by bolo dobré predviesť sa v tom najlepšom svetle,“ radí nám, a hoci o tom všetci už dávno vieme, až teraz si naplno uvedomím, o čo ide.

Ak sa im zapáčime, môžeme hrať v kvalitnejšej lige, získať viac skúseností, a to najdôležitejšie – stať sa lepšími *hokejistami*. „Videl som hrať každého z vás a viem, že na to máte. Keď to myslíte s hokejom vážne, teraz máte najlepšiu šancu ukázať, ako seriózne to beriete. Poďme im to natrieť, chlapci!“ namotivuje nás svojou rečou a ja po celý čas nedokážem myslieť na nič iné, len na to, ako nás budú tí neznámi pozorovať, robiť si o nás poznámky, zatiaľ čo my sa tu dole budeme snažiť predviesť svoje maximum.

Chcem byť hokejistom. Nič iné ma v živote nebaví tak veľmi, ako stáť na korčuliach s pukom na svojej hokejke,

mieriť na bránu, kľučkovať pomedzi protivníkov a skórovať víťazný gól. Milujem ten pocit najviac na svete.

Raz sa ma tréner spýtal, ako veľmi som tomuto športu oddaný. Povedal som, že veľmi. A tak mi položil ďalšiu otázku. „*Kolko si ochotný obetovať pre hokej?*“

„Všetko.“

To bola moja odpoveď. Vstávanie pred svitaním, trmácanie sa autobusom, obmedzenie styku s kamarátmi a rodinou. Obetujem mu *úplne* všetko.

„*Aj lásku?*“ Pokrčil som ramenom. Veď láska počká.